

The Holy See

PILGRIMAGE TO THE HOLY LAND ON THE OCCASION OF THE 50th ANNIVERSARY
OF THE MEETING BETWEEN POPE PAUL VI AND PATRIARCH ATHENAGORAS IN JERUSALEM

(24-26 MAY 2014)

HOLY MASS

HOMILY OF POPE FRANCIS

Manger Square (Bethlehem)

Sunday, 25 May 2014

Video

"וְזָה לַכֶּם הָאוֹת: תִּמְצֹאוּ תַיִנוּק מִחֶתְלָל שׁוֹכֵב בְּאַבוּס" (לוקס ב:12).

מה גדול החסד לערוך את סעודת האדון במקום בו ישוע נולד! אני מודה לאלוהים ואני מודה לכם שקיבלתם את פניי במהלך עלייתי לרגל: הנשיא מחמוד עבאס וכל בעלי התפקיד האחרים; כבוד הפטריארך פואד טוואל, הבישופים והמוסמכים האחרים של ארץ הקודש, הכוהנים, הפרנציסקאנים הטובים, הנזירים והנזירות וכל אלה השואפים לשמור על חיי האמונה, התקווה והאהבה באזורים האלה; נציגי המאמינים מעזה, מהגליל, מהגרי עבודה מאסיה ומאפריקה. תודה לכם על קבלת הפנים!

ישוע העולל, שנולד בבית לחם, הוא האות מאלוהים למצפים לישועה והוא נשאר לעד כאות לרכות האלוהים ולנוכחותו בעולם. אמר המלאך לרועים: "וְזָה לַכֶּם הָאוֹת: תִּמְצֹאוּ תַיִנוּק...".

גם היום, תינוקות הם אות. אות לתקווה, אות לחיים, אך גם אות "אבחוני" להבנת בריאותה של המשפחה, של החברה, של העולם כולו. כשילדים מתקבלים בברכה, נאהבים, מטופלים כהלכה, מוגנים, אזי המשפחה בריאה, החברה מתוקנת והעולם כולו נעשה אנושי יותר. אנו חושבים על העבודה שנעשית ב"מרכז אפתה על-שם פאולוס השישי" לילדים פלסטינים חירשים-אילמים: זהו אות מוחשי לטוב האלוהים. אות שהחברה מתוקנת. אלוהים חוזר ואומר לנו היום, לגברים ולנשים של המאה העשרים ואחת: "וְזָה לַכֶּם הָאוֹת", חפשו את הילד.

הילד מבית לחם פגיע, כמו כל התינוקות ברגע לידתם. הוא לא מסוגל לדבר, אך הוא דבר האלוהים שנעשה בשר, שבא לשנות את לבבות בני האדם ואת חייהם. אותו עולל, כמו כל ילד, הינו חלש וזקוק לעזרה ולהגנה. גם

לרוע המזל, בעולם, אשר פיתח את המתוחכמות שבטכנולוגיות, עוד ישנם ילדים הנמצאים במצבים לא אנושיים, החיים בשולי החברה, בפריפריות של הערים הגדולות או באזורים כפריים. מנצלים, מתעללים ומעבידים ילדים רבים והם חווים אלימות ונהיים קורבנות לסחר בבני אדם. ילדים רבים מדי כיום הם פליטים, פליטים שלפעמים טובעים בים, בייחוד במי הים התיכון. בכל אלה אנו מתביישים היום בפני האלוהים, בפני האלוהים שנהייה ילד.

ואנחנו שואלים את עצמנו: מי אנחנו בפני הילד ישוע? מי אנחנו בפני הילדים של היום? האם אנחנו כמרים ויוסף, שקיבלו את פניו של ישוע ודאגו לו באהבה אימהית ואבהית? או שאנחנו כמו הורדוס, הרוצה להשמידו? האם אנחנו כמו הרועים, הממהרים לבוא, לכרוע ברך, להשתחוות ולהגיש לו את מנחותיהם הצנועות? או שאנחנו אדישים? אולי אנחנו רטוריים ואדוקים באופן צבוע, המנצלים דמויות של ילדים עניים למטרות רווח? האם אנחנו מסוגלים להיות עמם, "לבזבז זמן" איתם? האם אנחנו יודעים כיצד להקשיב להם, להשגיח עליהם, להתפלל למענם ואתם? או שאנחנו מזניחים אותם ודואגים לאינטרסים שלנו?

"וְזֶה לְכֶם הָאוֹת: תִּמְצְאוּ אוֹת יְנוֹק..." אולי התינוק בוכה. הוא בוכה מכיוון שהוא רעב, מכיוון שקר לו, מכיוון שהוא רוצה שיחבקו אותו ... גם היום ילדים בוכים, הם בוכים הרבה, ובכיים מאתגר אותנו. בעולם שבכל יום שעובר זורק טונות של מזון ותרופות, ישנם ילדים שבוכים לשווא בשל רעב או מחלות קלות לריפוי. בעידן המצהיר על הגנת זכויות הקטינים, ישנו סחר בנשק, שמגיע בסופו של דבר לידיהם של ילדים-חיילים; מוצרים המיוצרים על ידי פועלים-עבדים קטינים. בכיים מעומעם, עליהם להילחם, עליהם לעבוד, הם אינם יכולים לבכות! בכי הילדים האלה אכן מעומעם. אך אימותיהם בוכות במקומם, ה"רחל" של היום מבכות את בניהן, מאנות להינחם (ראה: מתי ב:18).

"וְזֶה לְכֶם הָאוֹת" תמצאו את הילד. ישוע העולל שנולד בבית לחם, כל ילד שנולד וגדל בכל מקום בעולם, הוא אות אבחוני המאפשר לנו לאמת את מצבה הבריאותי של המשפחה שלנו, של הקהילה שלנו, של האומה שלנו. מאבחון כן ואמתי זה, ניתן לפתח אורך חיים חדש, בו מערכות יחסים אינן מאופיינות בעימות, דיכוי, צרכנות, אלא דווקא באחוזה, מחילה, פיוס, שיתוף ואהבה.

הוי מרים, אם ישוע,

את שקיבלת בברכה, למדינו לקבל בברכה

את שכרעת ברך ביראת כבוד, למדינו לכרוע ברך ביראת כבוד

את שהלכת בעקבות, למדינו ללכת בעקבות. אמן.